Ismael

Ismael

Înainte de a studia istoria remarcabilă a vieţii lui Iacov, să ne oprim puţin asupra lui Ismael. Viaţa acestuia este iluminată de una din acele raze al harului divin care nu reţin atenţia cititorului super-ficial al Scripturii. Noi cunoaştem puţine lucruri despre Ismael. El ar fi putut avea 15-16 ani în momentul când şi-a bătut joc de fratele lui mai mic Isaac, gest care a avut ca rezultat izgonirea lui şi a mamei sale din casa părintească, ambii devenind astfel oameni fără adăpost şi mistuiţi de sete. Cunoaştem, de asemenea, istoria disperării Agarei când aceasta şi-a aruncat copilul sub un tufiş şi s-a depărtat de el la o oarecare distanţă, zicând: „Să nu văd moartea copilului!" A şezut dar în faţa lui la o parte, a ridicat glasul şi a început să plângă." (Geneza 21.16). Dar băiatul? veţi întreba. Şi el a ridicat glasul, dar nu pentru a plânge, ci pentru a se ruga. El fusese destinat să devină un „măgar sălbatic" (Geneza 16.12), poate că era deja, însă el nu trăise până atunci în preajma bătrânului său tată fără a fi învăţat care este valoarea rugăciunii. într-adevăr, însuşi numele lui înseamnă: „Dumnezeu a ascultat." Probabil că el fusese gelos pe băieţaşul care devenise, în locul lui, moştenitorul tuturor lucrurilor, atitudine adânc înfiptă în natura ome-nească. însă cu cât mai mişcător este să vedem târziu pe Ismael alături de Isaac la înmormântarea tatălui lui (25.9). Iată că Dumnezeu Şi-a făcut lucrarea în această inimă.

Ismael şi mama sa au suferit mult de pe urma expulzării lor din casa în care şi-au petrecut tinereţea. Ei aveau motive serioase şi pentru a regreta greşelile trecutului. De aceea ne bucurăm să aflăm că Ismael a pus fiicei sale numele Mahalat (Geneza 28.9) care înseamnă „iertată!" Evident că fetiţa aceasta a fost crescută în împrejurări total diferite de acelea ale tatălui ei, dar de fiecare dată când el o privea, putea repeta cu recunoştinţă că totul îi fusese iertat. Vechiul Testament conţine drăgălaşe nume de copii, dar eu nu cunosc un altul care să-1 întreacă în frumuseţe pe acela de Mahalat.

Oare să fi regretat Ismael faptul de a nu-şi fi putut creşte copiii cum fusese crescut el însuşi? Iată că, prin marea îndurare a lui Dumnezeu (Geneza 28.9), Mahalat intră ca mireasă exact în casa pe care tatăl ei a trebuit s-o părăsească din cauza păcatului lui. Cine poate vorbi de valoarea acestui cuvânt: „Iertată", dacă nu cel ce-i cunoaşte dulceaţa după un şir de experienţe amare, dulceaţă cu atât mai mare când iertarea este urmată de o totală restaurare spirituală. O, de ar putea Ismael şi Mahalat să vă încurajeze şi pe voi cum a făcut-o pentru mine! Esau şi Mahalat au avut un fiu pe care l-au numit Reuel, ceea ce înseamnă „prietenul lui Dumnezeu", titlul pe care Dumnezeu l-a dat lui Avraam, străbunicul copilului (Iacov 2.23; Isaia 41.8; 2 Cronici 20.7).

Iertarea care 1-a făcut pe Ismael s-o numească pe fiica sa „Iertată" a fost supranumită „iertarea restauraţiei" pentru că marele Păstor i-a restaurat sufletul. Iertarea pe care i-a acordat-o fiicei sale casa pe care tatăl ei a pierdut-o prin păcat a fost supranumită „iertarea guvernamentală", pentru că Dumnezeu a remis copilului pedeapsa pe care Is-mael a suferit-o pentru păcatul lui. în sfârşit, a treia iertare este iertarea pe care o cunoaşte credin-ciosul: „iertarea veşnică" a lui Dumnezeu. în com-portamentul lui Dumnezeu faţă de poporul Lui, harul sau iertarea trebuie să fie considerate sub aceste trei aspecte. Ismael, ca fiu al lui Avraam, a primit iertarea veşnică, tot aşa de bine ca iertarea restaurării şi iertarea guvernamentală. însă, deşi Ismael a primit toate aceste daruri ale harului divin, să nu uităm că el a fost bunicul lui Amalec despre care s-a spus: „Domnul va purta război împotriva lui Amalec din generaţie în generaţie." (Exodul 17.16) Noi nu ne putem permite să păcătuim contra lui Dumnezeu şi a poporului Lui fără a suporta nişte consecinţe amare.